

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 249.955 van 3 maart 2021
in de zaak A. 229.108/XIV-38.152**

In zake: Fithi BERHANE TWELDE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter-Jan De Block
kantoor houdend te 1060 Brussel
Sint-Bernardusstraat 96-98
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stefaan Verbouwe en Rutger Robijns
kantoor houdend te 1150 Brussel
Tervurenlaan 270
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 14 september 2019 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 26 juli 2019 waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 “Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”, van de programmawet van 24 december 2002, waardoor zijn plaatsing onder de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege vervalt op de datum van de kennisgeving van de bestreden beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring overeenkomstig artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 december 2020, om 14.20 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter-Jan De Block, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Rutger Robijns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is België binnengekomen naar eigen zeggen op 5 juli 2019 en hij dient op 11 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaart alsdan van Eritrese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 5 december 2004. Verzoeker wordt onder de hoede geplaatst door de dienst Voogdij doch de dienst Vreemdelingenzaken uit twijfels over de leeftijd van betrokkene.

In het Universitair Ziekenhuis Antwerpen te Edegem ondergaat verzoeker op 17 juli 2019 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker ouder is dan 18 jaar.

Op 26 juli 2019 beslist de dienst Voogdij dat verzoeker “niet voldoet aan de voorwaarden zoals bedoeld in artikel 5 van Titel XIII, Hoofdstuk 6 ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24 december 2002. Bijgevolg vervalt de plaatsing onder de hoede van Jongheer Fithi BERHANE TEWELDE door de dienst Voogdij van rechtswege op de datum van de kennisgeving van deze beslissing.” Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen’, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 7 van Titel XIII, hoofdstuk 6, “voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”, van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: de voogdijwet), van het recht van verdediging en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij licht dit als volgt toe:

“Eerste Onderdeel:

Overwegende dat de verwerende partij dient zijn beslissing opgemotiveerde wijze te nemen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de belanghebbende in kennis te stellen van de redenen waarom de desbetreffende administratieve overheid tot de bestreden beslissing is gekomen zodat de betrokkene in staat is te weten of het wenselijk is zich tegen die handeling te

verweren met demiddelen die het recht hem verschaft.

In de akte moeten de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en deze moeten afdoende zijn, wat betekent dat demotivering pertinent en draagkrachtig moet zijn. Het eerste houdt in dat de redengeving duidelijk in verband moet staan met de bestreden beslissing, het tweede dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing geen exacte informatie meedeelt over welke medische onderzoeken nu werden uitgevoerd om de leeftijd van verzoekende partij vast te stellen.

Dat de resultaten van het onderzoek niet in detail werden betekend aan [verzoeker], dit samen met de bestreden beslissing.

Hij kon bijgevolg op dat moment deze resultaten niet verifiëren.

Er is bijgevolg zeker een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing, minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangezien de resultaten niet in detail konden worden nagekeken.

Bovendien dient de beslissing ook te motiveren in welke mate de resultaten van het desbetreffende onderzoek kan worden aangevaard rekening houdende met hun beperkte betrouwbaarheid, zeker voor wat betreft de verschillende resultaten voor personen met een andere afkomst.

De motivering van de bestreden beslissing schiet hierin tekort.

De omstandigheid dat de resultaten niet samen met de bestreden beslissing werden betekend, zodat verzoekende partij onmogelijk kon weten op welke motieven exact de bestreden beslissing is gemotiveerd, maakt de schending van de formele motiveringsplicht uit.

Dat verzoeker immers over stavingsstukken beschikte die de stellingname van de Dienst Voogdij integraal tegenspreken. (Cfr. Stuk 3-4)

Overwegende dat de bestreden beslissing slechts in een bijzonder een summier motivering voorziet, zonder verdere details over de gebeurde onderzoeken prijs te geven.

Dat er namelijk mogelijks meerdere onderzoeken werden uitgevoerd met elk een verschillend resultaat van leeftijdschatting.

Zo bestaat er onder andere de orthopantomogram, de handpolsradiografie en radiografie op basis van het sleutelbeen.

Dat de details van de eventueel uiteenlopende resultaten niet werden meegedeeld op het moment van kennisname van de bestreden beslissing.

Dat verzoekende partij zich er ook niet van kan vergewissen dat de jongste leeftijd in aanmerking werd genomen door de Dienst Voogdij.

Dat de motivering van de bestreden beslissing dan ook vanzelfsprekend volledig ontoereikend is.

In het licht van bovenstaande argumenten zijn de redenen die worden aangegeven noch voldoende noch afdoende gemotiveerd zodat men kan besluiten dat de beslissing de motiveringsplicht heeft geschonden.

Tweede onderdeel:

Verzoekende partij benadrukt andermaal dat de resultaten van de onderzoeken niet in detail en samen met de bestreden beslissing werden betekend aan verzoekende partij.

Het was hem toen bijgevolg ook niet mogelijk om deze resultaten te gaan weerleggen.

Dat verzoeker immers over stavingsstukken beschikte die de stellingname van de Dienst Voogdij integraal tegenspreken.

Dat dit op dan ook op ondubbelzinnige wijze het recht van verdediging in hoofd van verzoekende partij in het gedrang heeft gebracht.

Verzoekende partij bekritiseert de gehanteerde methode.

Op medisch vlak bestaan er (in theorie) diverse methodes om de leeftijd van een bepaalde persoon te onderzoeken. Een van de oudste methodes betreft het leeftijdsonderzoek via een röntgenfoto van de linker hand en de pols, op basis waarvan, aan de hand van de atlas van Greulich en Pyle, iemands zogenaamde skeletleeftijd wordt vastgesteld (de rijping of volgroeiing van het skelet), waaruit men vervolgens de reële (of zogeheten chronologische) leeftijd van de betrokkene inschat.

Nauw hiermee verwant zijn de medische testen waarmee iemands (skelet) leeftijd wordt nagetrokken via een onderzoek van de gebitsontwikkeling (volgroeiing van de wijsheidstanden). Andere leeftijdsonderzoeken zijn veeleer gericht op de externe kenmerken van de lichaamsbouw in het algemeen of op de ontwikkeling van de secundaire geslachtskenmerken. Er zijn ook testen, de zogenaamde sociaalpedagogische leeftijdsonderzoeken, waarbij hoofdzakelijk via vraaggesprekken, gepeild wordt naar het intellectuele ontwikkelingsniveau, evenals de psychologische en emotionele maturiteit van een persoon.

In de beslissing wordt niet gemeld welke methode er specifiek werd gehanteerd om een leeftijdsonderzoek te doen, terwijl er verschillende vormen van onderzoeken zijn.

Omtrent het inzetten van deze methodes om de leeftijd van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen vast te stellen, bestaat er nogal wat verzet in de medische wereld zelf.

De aangevoerde bezwaren zijn zowel medisch-wetenschappelijk als medisch-ethisch van aard. (Documentloze Vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Steven Bouckaert, Maklu, p 759.)

Een eerste bezwaar, van wetenschappelijk-methodologische aard, luidt dat de medische leeftijdsonderzoeken, ansich niet ontwikkeld werden met de bedoeling om de reële leeftijd van een bepaald persoon zo precies mogelijk te kunnen vaststellen. Een tweede wetenschappelijk bezwaar houdt verband met het risico van een te grote foutenmarge. Nogal wat van de leeftijdsonderzoeken zijn geschraagd op onderzoeksgegevens vaak tientallen jaren geleden. Sindsdien verloopt de lichaamsontwikkeling van jongeren in het algemeen echter in een verhoogd tempo. Specifiek naar niet-begeleide minderjarige vreemdelingen toe stelt zich bovendien het probleem dat de ontwikkeling van de botstructuur mede afhangt van factoren die verband houden met de levenswijze, de voedingsgewoonten en vooral de etnische afkomst. Hetzelfde geldt voor de ontwikkeling van het gebit. Aangezien omzeggens alle medische leeftijdsonderzoeken (op basis van fysieke lichaamskenmerken) steunen op onderzoeksgegevens omtrent de lichaamsontwikkeling van blanke Amerikaanse of Engelse jongeren uit de middenklasse en de biologische ontwikkeling van met name negroïde jongeren gemiddeld een sneller verloop kent, is het risico reëel dat men de leeftijd op basis van de thans gehanteerde onderzoeksgegevens onnauwkeurig vaststelt. Bijkomen zouden de (fysieke) leeftijdsonderzoeken in onvoldoende mate rekening houden met groeistoringen op grond van ondervoeding, of ziekte, of nog met het verrichten van zware (fysieke) arbeid en de invloed daarvan op de lichaamsontwikkeling.

Er is ook een gelijkaardig bezwaar: de onderzoeksmethode houdt onvoldoende rekening met de specifieke achtergrond van niet-begeleide buitenlandse minderjarigen, wordt ook geuit ten overstaan van het zogenaamde sociaalpedagogische leeftijdsonderzoek. Dergelijk onderzoek vereist allereerst en in nog sterkere mate dan bij lichamelijke leeftijdstesten, een kwaliteitsvolle communicatie tussen de onderzoeker en de betrokken minderjarige, hetgeen bij niet-begeleide buitenlandse minderjarige er helaas niet is. (Documentloze Vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Steven Bouckaert, Maklu, p 761.)

De kritiek op de uitgevoerde methode/test was jaren geleden reeds een punt van grote discussie maar de dag van vandaag is dit ook nog steeds het geval.

Verzoekende partij verwijst hiervoor naar volgende passage (Dewaarde van medische beeldvorming bij de bepaling van deskeletleeftijd – 2009-2010; http://lib.ugent.be/fulltxt/RUG01/001/458/904/RUG01-001458904_2011_0001_AC.pdf, geraadpleegd op 16.10.2017):

‘Conclusies 1. Er bestaan veel leeftijdsschattende methoden, met elk hun specifieke voor- en nadelen. De kwaliteit van de manuele methoden zijn meestal zeer vergelijkbaar. De grootste verschillen tussen de methoden zijn vaak te wijten aan de verschillen tussen de referentiepopulaties waarop ze gebaseerd zijn. 2. Vooral de nutritionele toestand en de socio-economische status beïnvloeden de skeletmatuurationsnelheid. Een etnische invloed is nog niet volledig uitgesloten. 3. De ontwikkelingsfasen van de mediale epifyse van de clavicula zijn zeer gespreid over verschillende jaren. Dit zorgt ervoor dat de meerwaarde van de techniek beperkt is. Preciezeres resultaten kunnen verkregen worden door resultaten van soortgelijke maturiteitsindicatoren te combineren of verdere stratificatie van de ontwikkelingsfasen.’

En volgende passage in Niet-Begeleide minderjarige in België, Onthaal, terugkeer en

Integratie (https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/Documents/Brochure_mineur_NL.pdf, p. 28, geraadpleegd op 16.10.2017):

‘Er moet ook opgemerkt worden dat de test voor leeftijdsbepaling controversieel is. Sommige ngo's zijn er tegen omdat er wetenschappelijk bewijs bestaat dat de medische tests niet betrouwbaar zijn omdat er vaak een foutmarge van twee jaar is en omdat factoren zoals de socio-economische situatie, etnische of geografische afstamming, ziekte e.d. de ontwikkeling van een kind kunnen beïnvloeden. Er wordt gezegd dat de Dienst Voogdij met deze medische test doorgaat omdat er geen alternatieven zijn. Momenteel zijn wetenschappers en medische onderzoekers met aanvullend onderzoek bezig.’

Dus in hoeverre zijn de leeftijdsonderzoeken betrouwbaar als er van de medische wereld zelf zoveel bezwaar en kritiek op is.

Dat de arts en de verwerende partij op onzorgvuldig wijze een onredelijk zijn geweest door de leeftijd te schatten op 21,2 jaar met vermelding van een standaarddeviatie van 1,9 jaar.

Dat zijn onredelijk zijn geweest, wordt ondersteund door stukken 3-4 die aan huidig verzoekschrift worden toegevoegd en welke stellen dat verzoekende partij dat minderjarig is (Stukken 3, 4).

Stuk 3 betreft de geboortakte van verzoekende partij, waaruit blijkt dat hij geboren is op 05.12.2004;

Stuk 4 is een officieel stuk dat werd opgevraagd door de UNHCR bij hun collega's in Malta, waar verzoeker bij aankomst werd geregistreerd als niet begeleide minderjarige en overigens enkele maanden verbleef.

Uit onderhavig stuk blijkt dat na een leeftijdstest een geboortedatum werd weerhouden van 01.06.2002.

Dat het UNHCR bovendien het nodige deed om deze documenten over te maken aan de Dienst Voogdij ter heropening van het dossier van verzoekende partij.

Dat de leeftijdstest gedaan in Malta op zijn minst dezelfde waarde dient te worden toegekend als deze in België en dat de minderjarigheid in hoofdzaak van verzoekende partij dan ook meer dan plausibel is.

Dat deze stukken bovendien aantonen dat de bestreden beslissing voorziet in een ontoereikende motivering.

Dat bovendien de motivering in haar onderdeel : ... ‘op 11 juli 2019 twijfel omtrent de leeftijd van de betrokkene heeft geuit, omdat haar broer in 2014 bij zijn asielaanvraag heeft verklaard dat zijn zus 14 jaar oud is. ...’ volkomen nergens op

slaat.

Derde Onderdeel:

schending van artikel 7, §3 van Titel XIII – Hoofdstuk VI ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24.12.2002

Vernoemd artikel 7, §3 bepaalt het volgende:

‘§ 1. Wanneer de dienst Voogdij of de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering twijfel koesteren omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, laat de dienst Voogdij onmiddellijk een medisch onderzoek dooreen arts uitvoeren teneinde na te gaan of deze persoon al daniet jonger is dan 18 jaar.

Het medisch onderzoek geschiedt onder toezicht van de dienst Voogdij. De kosten van dat medisch onderzoek zijn ten laste van de overheid die het heeft gevraagd. Ingeval de dienst Voogdij uiteigen beweging een onderzoek laat verrichten, zijn de kosten ten laste van die dienst.

§ 2. Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkeneminder dan 18 jaar oud is, wordt gehandeld overeenkomstig artikel 8.

Wanneer uit het medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is, vervalt de hoede door de dienst Voogdij van rechtswege. De dienst Voogdij stelt daarvan onmiddellijk debetrokkene in kennis, alsook de overheden bevoegd voor asiel, toegang tot het grondgebied, verblijf en verwijdering, en iedere andere betrokken overheid.

§ 3. Ingeval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek, wordt met de jongste leeftijd rekening gehouden.’

Dat de bestreden beslissing slechts in een bijzonder een summieremotivering voorziet, zonder verdere details over de gebeurde onderzoeken prijs te geven.

Dat er door verzoekende partij niet kon worden uitgemaakt of er meerdere onderzoeken werden uitgevoerd, al dan niet. Meer, welke eventueel uiteenlopende resultaten waren van deze onderzoeken.

Zo bestaan zoals vermeld (cfr. supra) meerdere soorten onderzoeken. Elke met vaak verschillende resultaten.

Dat verzoekende partij ten eerste niet kon verifiëren of er effectief meerdere onderzoeken gebeurden.

Welke onderzoeksmethoden er specifiek werden gebruikt. Wat de specifieke resultaten zijn geweest en of - indien er een significante discrepantie was tussen de resultaten onderling - de jongste leeftijd werd weerhouden in het onderzoek.

Dat verzoekende partij niet op afdoende wijze werd ingelicht over de resultaten. Dat verzoekende partij zich ook niet op gepaste wijze kon verdedigen tegen de conclusie die werd getrokken uit het medisch onderzoek in kwestie.

Dat dit volledig in strijd is met artikel 7, §3 van Titel XIII – Hoofdstuk VI ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24.12.2002.

Overwegende dat in geval van twijfel wat betreft de leeftijd, moet worden rekening gehouden met de jongste leeftijd.

Dat dit in casu door verzoekende partij niet kon worden geverifieerd, gezien deze stukken niet werden betekend samen met de bestreden beslissing, noch kon verzoeker zich zoals eerder vermeld niet op passende wijze verdedigen tegen de conclusie na het gevolg van het (de) medisch(e) onderzoek(en).

Dat de aangevochten beslissing - artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen evenals van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 7, §3 van Titel XIII - Hoofdstuk VI ‘Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen’ van de programmawet van 24.12.2002 en het zorgvuldigheidsbeginsel - schendt, door te beslissen dat verzoekende partij een

leeftijd kan worden toegeschreven van ouder dan 18 jaar en waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar een goede schatting is.”

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

5. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die met toepassing van de voogdijwet en dus niet van de vreemdelingenwet is genomen.

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de bestreden beslissing wordt vermeld. Het is hierbij niet vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke verschillende medische onderzoeken werden uitgevoerd noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Te dezen geeft de bestreden beslissing de conclusie van dat onderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Bovendien maakt het verslag van het medisch onderzoek, waarin ook wordt aangegeven welke deviatiemarge wordt gehanteerd, deel uit van het administratief

dossier en vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid om dat verslag te raadplegen. Verzoeker voert niet aan en toont *a fortiori* niet aan dat hij er geen kennis van kon nemen.

Waar verzoeker zich afvraagt of wel degelijk de jongste leeftijd in aanmerking werd genomen, blijkt uit de resultaten van het medisch onderzoek dat de arts op basis van de orthopanthomogramvaststelt dat de wijsheidstanden in stadium G zitten, hetgeen overeenkomt met een leeftijd van 21,2 jaar met een standaarddeviatie van 1,9 jaar, dat hij op basis van de handpolsradiografie besluit tot een volwassen skeletale leeftijd, en dat hij op basis van de radiografie van het sleutelbeen besluit tot een gemiddelde leeftijd van jonger dan 20,8 jaar zonder gekende standaarddeviatie. Op grond van het voorgaande onderzoek komt de arts tot de conclusie dat verzoeker op datum van 17 juli 2019 “een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 21,2 jaar met een standaarddeviatie van een 1,9 jaar een goede schatting is”. Deze conclusie wordt overgenomen in de bestreden beslissing en er blijkt aldus genoegzaam dat de jongste leeftijd in aanmerking werd genomen.

Zoals verder nog zal blijken, is het medisch onderzoek door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd. In de bestreden beslissing moest dan ook niet worden gemotiveerd in welke mate de resultaten van dat medisch onderzoek kunnen worden aanvaard rekening houdende met de thans door verzoeker voorgehouden “beperkte betrouwbaarheid” ervan.

Verzoeker stelt nog dat hij “over stavingsstukken beschikte die de stellingname van de Dienst Voogdij integraal tegenspreken”, doch hij toont niet aan en voert zelfs niet aan dat hij deze stukken heeft voorgelegd aan de verwerende partij. De verwerende partij kon of moest derhalve geen rekening houden met stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift tot nietigverklaring worden gevoegd.

Tweede middelonderdeel

7. Het recht op verdediging is in beginsel enkel van toepassing in straf- en tuchtzaken. Geen wettelijke of reglementaire bepaling breidt het recht van verdediging uit tot administratieve beslissingen in het kader van de voogdijwet, zoals de bestreden beslissing. Daarom kan een schending ervan te dezen niet op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

8. Uit de behandeling van het eerste middelonderdeel blijkt reeds dat de bestreden beslissing de conclusie van het medisch onderzoek bevat, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is, en dat het hierbij niet is vereist dat de beslissing eveneens aangeeft welke medische onderzoeken werden uitgevoerd, noch dat de resultaten van het medisch onderzoek samen met de bestreden beslissing worden betekend. Deze resultaten bevinden zich in het administratief dossier en zijn door de betrokkene aldus raadpleegbaar, hetgeen overigens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Verzoeker toont niet aan dat hij er geen kennis van heeft kunnen nemen.

9. Naar luid van artikel 7, §1, van de voogdijwet laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon dan niet jonger is dan 18 jaar. Nu de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld wanneer twijfel over de leeftijd van de betrokkene bestaat, blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit het feit dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek.

Verzoeker weidt uit over de (on)betrouwbaarheid van het medisch onderzoek en de kritiek erop uit een deel van de medische wereld. Hij beperkt zich tot algemene kritiek doch hij toont niet aan dat het medisch onderzoek te dezen ondeskundig, onbetrouwbaar of niet correct is. De wetgever heeft met de medische leeftijdstest overigens niet de bedoeling gehad de exacte leeftijd van de betrokkene te laten achterhalen doch enkel uitsluitsel te krijgen of de betrokkene al

dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt.

Verzoeker ontkracht aldus niet dat het medisch onderzoek met de vereiste deskundigheid is gebeurd en dat de arts bij de beoordeling van de objectieve gegevens die hem voorlagen, rekening heeft gehouden met alle gegevens die in de huidige stand van de wetenschap gemeenzaam worden aanvaard. Hij toont derhalve niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel wat dat betreft met de bestreden beslissing is geschonden.

10. In de mate dat verzoeker opnieuw verwijst naar de bij het verzoekschrift tot nietigverklaring gevoegde stukken “die de stellingname van de Dienst Voogdij integraal tegenspreken”, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middelonderdeel.

Derde middelonderdeel

11. Verzoeker voert in het derde middelonderdeel geen andere kritiek aan op de bestreden beslissing dan deze die hij heeft aangevoerd in het eerste en het tweede middelonderdeel en die werd verworpen.

Conclusie

12.

Het enigemiddel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

V. De vordering tot schorsing

13. Deze zaak vereist slechts korte debatten zodat er grond is om toepassing te maken van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’. Er is bijgevolg geen grond meer om de vordering tot schorsing verder te onderzoeken.

BESLISSING

- 1. De Raad van State verwierpt het beroep tot nietigverklaring.**
- 2. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing.**
- 3. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie maart tweeduizend eenentwintig, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	waarnemend voorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	

Joris Casneuf,	griffier.
----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams